

влизацията която украсява нравытъ, и отъ смѣсяването на тѣзи двѣтъ нѣща, Христовата религія направи Испанія рыцарска и християнска, Испанія мъдра ако и завоевателна, Испанія, земя на благополучіето и на славата, която имаше за сичкытъ си чада цицытъ на кърмилница и утробата на майка. О! Высоко съединеніе на религіята и на философіята, или подобръ тържество пресвѣтло на утѣшителната и материнска религія!... Не видѣхмы ли да са подлагатъ подъ законытъ на една царица благочестива, кротка и вѣротърпялива гордытъ потомцы на Абенсерагытъ? героическото онуй племе, на което найпослѣдното чадо имаше царска кръвь въ жылытъ си!...

. . . . .

Ноштя бърже наставаше, тъмносиѣ було са простираще надъ безкрайныя океанъ, синѣто небе са украсѣваше отъ блѣскавы звѣзды, и градътъ Кадиксъ покритъ съ мъгла исчезваше... Едва са различавахъ на края на небосклона върховетъ на дърветата, или на горытъ като безобразны очертанія, които отъ минута на минута са смалявахъ и исчезвахъ въ умножающыя са мракъ. Долора послѣдова вдъхновенната си пѣсень:

— «Испаніе, Испаніе! извика тя; О! колко бѣ ты прекрасна во времената на непорочната ти свѣтлостъ! Съ колко удоволствіе се произносьше тогасъ свещенната дума «Отечество!» Защото бѣше дѣйствиелно стражъ на благополучіето на сичкытъ, и смѣщественіето бѣше сладостно въ обѣтята ѣ. Тогасъ имаше утѣшеніе за болнытъ, слава за храбрытъ, правосъдіе за сичкытъ! Тогази като полуотварѣше катадневно гърдытъ на плодовита тѣзи земя, Испанецътъ можѣше съ гордостъ да рече: «за мене тѣзи жетва оздрѣва, за мене тѣзи лозья са испълнятъ съ златы гроздове... за мене, или подобръ за сичкытъ,» защото Испанія съставѣше една голѣма братска челядь. Стѣлпове-